

13. nedeľa cez rok A

Mt 10, 37 – 42

28. júna 2020

Milé sestry a bratia v Kristovi

My všetci - aj tí skôr narodení - si živo pamätáme starostlivosť, lásku svojich rodičov. Pokiaľ nie sú už medzi nami, patrí im svetlá pamiatka. Hovorí sa aj, že rodičia sú nám po Bohu najbližší - odzrkadľujú to aj prikázania desatora. Vzťah rodičov a detí patrí k tým najintenzívnejším - rodičia často zamestnávajú celú pozornosť svojich detí.

Slová Ježiša z dnešného evanjelia nás asi prekvapili. Ako mohol vzniesť taký neslýchaný nárok: Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden? A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden? A jedno z evanjelií používa dokonca ešte silnejšie výrazy. V duchu sa pýtame, či chcel Ježiš rušiť posvätné vzťahy, ktoré panujú medzi najbližšími.

O vzťahu k rodičom hovorí aj 4. prikázanie desatora, ale Ježiš nedáva nové prikázanie, ani nijaký nový zákon. (Ostatne nie je celkom šťastné, keď v súvislosti s Ježišom hovoríme o Novom zákone - Ježiš sám hovorí o príjemnom bremene svojich požiadaviek, ktoré zákon i prikázania prevyšujú). Okrem toho zákony a prikázania bývajú inak formulované. Prikázania prikazovacím spôsobom v druhej osobe – nepokradneš, nepreriekneš... A zákony zasa neosobne – v tretej osobe: zakazuje sa, povoľuje sa, nariaďuje sa.

Ježiš hovorí inak. Už formou svojej reči, oslovuje každého z nás. Oslovuje mňa samotného. Akoby sa zhováral s našim dospelým Ja – a rešpektuje ho. V tomto duchu kladie alternatívu, pýta sa ma: čo bude základom môjho konania, môjho života – čo mu dá ten posledný zmysel? Či len istota pôvodného zabezpečeného vzťahu, ktorý vytvorili rodičia, alebo sa otvorím aj niečomu širšiemu. Ježiš nás vyzýva k dospeljej láske, ktorá vie zápasíť aj s prekážkami (do ktorej samozrejme patria aj rodičia). Skutočnej voľby je schopný len ten, kto už vnútorne dospel, prevzal zodpovednosť za seba, za svoje konanie. Ježiš chce, aby sme vzťahy našli z hlbšej roviny – ku ktorej nás volá On sám.

Evanjelium nechce šíriť nenávisť ani ľahostajnosť voči rodičom, neberie späť prikázanie lásky k rodičom. Naopak: chce ho prehĺbiť. Prehľbuje nášho ducha, prehľbuje náš pohľad na život. Ježiš chce, aby sme sa viac otvorili pre božie kráľovstvo, pre kráľovstvo lásky, spravodlivosti a pokoja. Ak sa tak stane, dokážeme rešpektovať druhého človeka ako skutočne druhého, ako iného. Potom nebudeme druhých hodnotiť podľa toho, či patria do mojej rodiny, do môjho kmeňa, košiara, (jedno na základe čoho je tento definovaný), budeme sa snažiť otvoriť pre druhého, ktorý je tiež sám sebou.

Takto mať rád rodičov, mať rád deti, znamená nájsť ich nanovo zreťou láskou. Iste taký vzťah k druhým ľuďom stojí námahu, niekedy musíme pritom prekonať sami seba – takže sa niekedy dá aj prirovnať ku krížu, ktorý máme vedieť zobrať sami na seba a spolu s Kristom ho niesť. Kríž nepostihol len Krista, ale týka sa aj nás. A ani Kristus nemohol obísť smrť, on však smrť premohol, pretože kríž bol pre neho aj chvíľou lásky.

Príkladom v tom nám je aj apoštol Pavol: on našiel Krista svojim vlastným životom, celou svojou bytosťou. Preto mohol povedať, že jemu žiť je Kristus. Preto mohol povedať, že krstom sme boli starému životu pochovaní, aby sme s Kristom vstali k novému životu. To je Ježišova výzva aj pre nás - pre kresťanov v dnešnom svete, výzva evanjelia pre dnešnú dobu. Nenechajme sa na tejto ceste odradiť ani bolesťou, ani sklamaniami.

Viliam Arbet